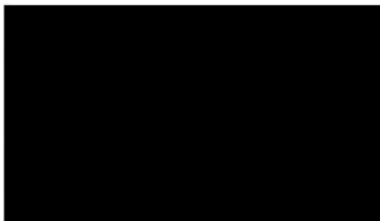

SZECSKAY

ÜGYVÉDI IRODA

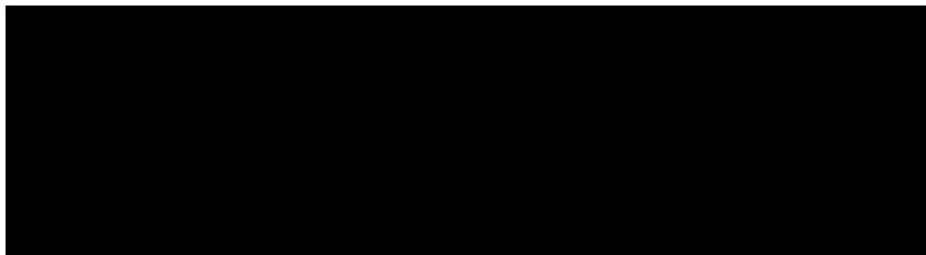

FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK
KÖZIGAZGATÁSI KOLLÉGIUMA 6.
FŐLAJSTROMSZÁM
KEZDŐIRATON
Postán/Gyűjtőládában/Személyesen/E-mailen/Faxon/E-irattal
Elkészítve: 2021 MÁJ 07.
Az irat elektronikus iratról készített másolat
2021 MÁJ 07. a leltár: [handwritten]
MELLÉKLET: 1 db - FBZTÜK
FŐLAJSTROMSZÁM
UTÓIRATON: 104.K.700.550/2019/65

BÍRÓSÁG:

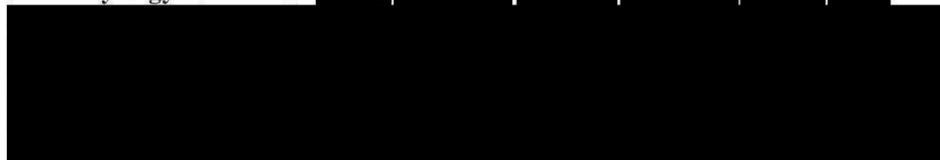
T. Alkotmánybíróság (a Fővárosi Törvényszék útján)

INDÍTVÁNYOZÓ:

Jogi képviselője:

Szeckay Ügyvédi Iroda

TÁRGYA:

A Kúria Kf.V.40.355/2020/8. számú ítélete

ELSŐFOKÚ
ÍTÉLET:

A Fővárosi Törvényszék 104.K.700.550/2019/61.

KELT:

Budapest, 2021. május 7.

ALKOTMÁNYJOGI PANASZ

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/02037-0/2021
Érkezett:	2021 MÁJ 28.
Példány:	1
Melléklet:	13 db
Kezelőiroda:	[handwritten]

Sc 0.30.

T.
MAGYARORSZÁG ALKOTMÁNYBÍRÓSÁGA
részére!

T.
FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK
mint elsőfokú bíróság útján!

Alulírott [REDACTED] (a továbbiakban „Indítványozó”), mint indítványozó
– az **1. számú mellékletként** csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőnk, a Szecskay
Ügyvédi Iroda [REDACTED]
[REDACTED] útján – az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztjük elő az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja, valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény („Abtv.”) 27. § (1) bekezdése alapján.

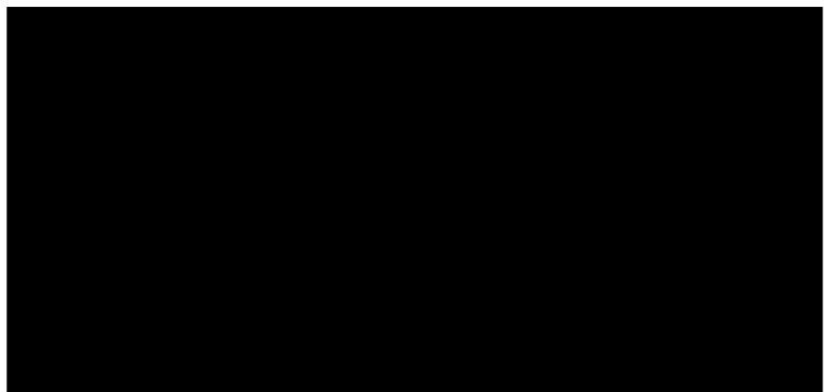
A jelen alkotmányjogi panasz Abtv. 27. § és 29-31. §-aiban meghatározott befogadhatósági feltételeknek való megfelelésének részletes ismertetését az alábbi II - III. pontok tartalmazzák.

I. AZ INDÍTVÁNYOZÓ ÉS A JOGI KÉPVISELŐ

1. Az Indítványozó neve és azonosító adatai:

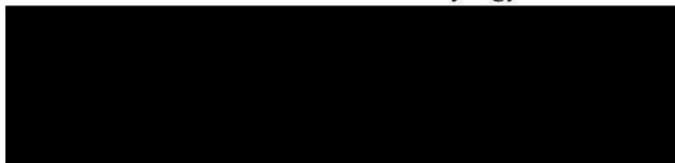
Név:
Székhely:
Kézbesítési cím:

Nyilvántartó hatóság:
Nyilvántartási szám:
Adószám:
Törvényes képviselő:
Kézbesítési címe:

2. Az Indítványozó jogi képviselő neve és elérhetőségei:

Név: Szecskay Ügyvédi Iroda
Eljáró ügyvédek: dr. Keller Anikó és dr. Wellmann György
Székhely:
Telefón:
Fax:

E-mail:

Céghely:

II. AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG HATÁSKÖRÉT, AZ INDÍTVÁNYOZÓ INDÍTVÁNYOZÓI JOGOSULTSÁGA ÉS ÉRINTETTSÉGE, EGYÉB ELJÁRÁSJOGI NYILATKOZATOK

3. Az Alkotmánybíróság hatáskörét az Alaptörvény 24. cikkének (2) bekezdés d) pontja, valamint az Abtv. 27. § (1) bekezdése állapítja meg.
4. Az indítványozó indítványozói jogosultságát az Abtv. 27. § (1)-(2) bekezdése alapozza meg.
5. A vizsgálendő bírói döntés a Kúria mint másodfokú bíróság Kf.V.40.355/2020/8. számú ítélete (a továbbiakban: "Ítélet"), amelyet **2. számú mellékletként** csatolunk. Az Ítéletet az Indítványozó 2021. március 8. napján vette át. Az Ítélet az ügy érdemében hozott döntés, amellyel szemben a Kp. 116, § d) pontja zárja ki a felülvizsgálatot.
6. Az Indítványozó a jelen alkotmányjogi panaszt a törvényes hatvannapos határidőn belül nyújtja be, azt követően, hogy valamennyi rendelkezésre álló jogorvoslati lehetőségét kimerítette. Nyilatkozunk arról, hogy nem kezdeményeztünk perújítást (jogorvoslatot a törvényesség érdekében) az ügyben. Felhívjuk továbbá a figyelmet arra, hogy az Indítványozó jogegységi panaszt nyújtott be az Ítélet ellen 2021. április 7. napján, amely befogadásának kérdésében a jelen alkotmányjogi panasz benyújtásáig nem született döntés.
7. Álláspontunk szerint az Ítélet az alább részletesen kifejtett indokok alapján alapjogsértő. Jelen esetben a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvényellenesség áll fent, mivel, ha az érintett alapjogokat a Kúria tiszteletben tartotta volna, akkor a fellebbezési kérelemben foglaltak szerint akként változtatta volna meg, hogy az Indítványozó nyilvántartásba vételére sor kerüljön.
8. Az Ítélet az Indítványozót közvetlenül érinti, mivel az Indítványozó volt abban a bírósági eljárásban, amelynek eredményeként született az Ítélet [Abtv. 27. § (2) a) pont]. Tekintettel arra, hogy az Indítványozó a fent említett eljárásban peres fél volt, az eljárási résztvevői érintettségét nem szükséges külön bizonyítani.¹
9. Az Abtv. 52. § (5) bekezdésére tekintettel nyilatkozunk, hogy az Indítványozó az alkotmányjogi panasz, illetve a személyes adatainak zártan kezelését nem kéri.

¹ "Polgári eljárásban az alperes illetve a felperes, büntető ügyekben a terhelt érintettsége nem kíván külön bizonyítást (...)" Az alkotmányjogi panasz kézikönyve, szerk: Bitskey Botond és Török Beáta, HVG-Orac, Budapest, 2014, 190. o.

III. AZ ALAPTÖRVÉNY SÉRTETT RENDELKEZÉSEI

10. Az Alaptörvény sértett rendelkezései az alábbiak:

(i) Alaptörvény XXIV. cikke, amely szerint:

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.

(2) Mindenkinek joga van törvényben meghatározottak szerint a hatóságok által feladatuk teljesítése során neki jogellenesen okozott kár megtérítésére.

(ii) Alaptörvény XXVIII. cikke, amely szerint:

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

IV. TÉNYÁLLÁS

4.1 A Hatósági eljárás

(a) *Az Indítványozó kizárása az Árverési Eljárásból*

11. Az elsőfokon eljáró Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Hivatala (a továbbiakban "**Hatóság**") 2019. szeptember 13. napján kelt és az Indítványozó által ugyanazon a napon átvett végzése („**Elsőfokú Végzés**”) értelmében – a frekvenciahasználati jogosultság megszerzését szolgáló árverés és pályázat szabályairól szóló 4/2011 (X. 6.) NMHH rendelet (a továbbiakban: „**Ápszr.**”) 12. § (5) bekezdése és az Árverési Eljárás dokumentációjának (a továbbiakban: „**Dokumentáció**”) 195. bekezdése alapján – az Indítványozó „5G bevezetését támogató és további vezeték nélküli szélessávú szolgáltatásokhoz kapcsolódó frekvenciahasználati jogosultságok” tárgyában kiírt árverési eljárásban („**Árverési Eljárás**”) való jelentkezést formailag érvénytelennek nyilvánította és megtagadta az Indítványozó árverési nyilvántartásba vételét, megvonva ezzel az Indítványozótól ügyféli jogállását.

12. Az Elsőfokú Végzés szerint ennek oka az volt, hogy az Indítványozó jelentkezése az általános közigazgatási rendtartásról a 2016. évi CL. törvény („**Ákr.**”) 6. §-ába, valamint a Dokumentáció (66) bekezdésébe ütközött:

"A Dokumentáció és az Ákr. idézett szabályait, a jóhiszemű eljárás követelményét sérti azonban az a jelentkező is, amely megtéveszti a Hatóságot, mert egy másik – kizárás alá eső – jelentkező helyett, de a kizárás alá eső

személy javára – ez utóbbi körülményt azonban elhallgatva – jelentkezik az árverési eljárásra.”²

(b) Elsőfokú döntést helybenhagyó másodfokú végzés

13. Az Indítványozó a Hatóság Elsőfokú Végzésével szemben fellebbezést terjesztett elő a másodfokon eljáró Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Elnökéhez (a továbbiakban "**Hatóság Elnöke**" vagy alperes). Az Indítványozó fellebbezésében jogszabálysértésre hivatkozással kérte elsődlegesen az Elsőfokú Végzés megváltoztatását, másodsorban az Elsőfokú Végzés hatályon kívül helyezését és az elsőfokú hatóság új eljárásra kötelezését akként, hogy az Indítványozót az Árverési Eljárásban nyilvántartásba veszi és ezzel biztosítja számára az ügyféli jogállást.
14. A másodfokon eljáró Hatóság Elnöke által 2019. november 27. napján **MD/19180-91/2019.** szám alatt kibocsátott, elektronikusan megküldött és az Indítványozó által ugyanezen napon elektronikus úton kézhez vett végzésében az Elsőfokú Végzést módosított indokolással hagyta helyben („**Másodfokú Végzés**”).
15. Az alperes értelmezése szerint a Hatóság Elsőfokú Végzését kizárólag a Dokumentáció (66) bekezdésében tilalmazott, a Hatóság megtévesztésére irányuló magatartásra és az Árverési Eljárás szempontjából lényeges tények elhallgatására alapította.³
16. Az alperes e körben hangsúlyozta, hogy a Dokumentáció anyagi jogi szabályai – így különösen a (66) bekezdésben foglalt rendelkezések – olyan speciális tartalommal bírnak, amelyek mind jellegüket, mind funkciójukat tekintve alapvetően eltérnek az Ákr. 6. §-ban foglalt alapelvi rendelkezéstől. Következésképpen a Hatóságnak döntése meghozatalakor nem kellett figyelembe vennie az Indítványozó által fellebbezésében felsorolt eljárási garanciákat (objektív okok, hatóság bizonyítási kötelezettsége).⁴
17. Az alperes álláspontja szerint a Hatóságnak döntése meghozatalakor elegendő volt annak valószínűsítése, hogy az Indítványozó magatartása valóban a Hatóság megtévesztésére irányult-e. E körben az alperes Másodfokú Végzésében előadta, hogy a Hatóság vizsgálatának nem kellett az Indítványozó szándékára – szubjektumára – kitérnie, elegendő volt az általa feltárt objektív körülményekből kiindulnia. Az alperes a Hatóság elsőfokú döntésével összefüggésben külön hangsúlyozta, hogy döntését a Hatóság mérlegelési jogkörében hozza meg,⁵ anélkül, hogy az Indítványozó által felsorakoztatott kritériumok (tárgyilagosság, átláthatóság, megkülönböztetéstől mentesség, arányosság) befolyásolnák azt, hogy az alaki érvénytelenségi okot milyen módon, hogyan kell bizonyítani.⁶

² Elsőfokú Végzés 4. oldal 7. bekezdés.

³ Másodfokú Végzés 17. oldal 4. bekezdés.

⁴ Másodfokú Végzés 15. oldal 3.-5. bekezdések.

⁵ Másodfokú Végzés 18. oldal 1. bekezdés.

⁶ Másodfokú Végzés 18. oldal 2. bekezdés.

18. Az alperes megerősítette továbbá, hogy a Hatóság döntése a Dokumentáción, az Indítványozó által benyújtott dokumentumokon, az Árverési Eljárás dokumentált eljárási cselekményein, közhiteles nyilvántartásokon, az elektronikus hírközlési piac ismert sajátosságain és hivatalosan ismert információkon alapultak.⁷ Ezzel összefüggésben az alperes rámutatott, hogy a Hatóság nem tekintette feladatának valamennyi elméletileg lehetséges és jogszerű frekvencia hasznosítási mód vizsgálatát, döntését pusztán következtetések levonásával hozta meg.⁸ A Másodfokú Végzés az alperes álláspontja szerint értelemszerűen nem is terjedhetett ki a jövőben megszerzendő frekvenciahasználati jogok használatára, vagy átruházására.⁹

4.2 Az első- és másodfokú bírósági eljárások

19. Az Indítványozó 2019. november 29. napján keresetlevelet terjesztett elő a Másodfokú Végzéssel szemben, amelyben elsődlegesen kérte a másodfokú végzés akként való megváltoztatását, hogy az Indítványozó nyilvántartásba vételével részt vehessen az Árverési Eljárásban, másodlagosan pedig kérte a Másodfokú Végzés megváltoztatását és az alperes kötelezését az Indítványozó nyilvántartásba vételére.
20. Az elsőfokú bíróság a 2020. november 4. napján hozott ítéletével („Elsőfokú Ítélet”) a keresetet elutasította. Az ítélet indokolása szerint a bíróság hivatalból nem észlelte, hogy az uniós irányelvek átültetése nem megfelelően történt, ezért a jelen ügyben az uniós irányelvek közvetlen alkalmazhatóságának, hatályának feltételeit nem találta teljesülteknek.¹⁰ A Dokumentáció (61) bekezdés n) pontját objektívnek, átláthatónak és a megkülönböztetéstől mentesnek találta.¹¹ Az elsőfokú bíróság a Dokumentáció (66) bekezdésében foglalt rendelkezést is jogszerűnek, az objektivitás, átláthatóság és a megkülönböztetés mentes szabályozás követelményeivel összhangban állónak minősítette.¹² Az elsőfokú bíróság kiemelte, hogy felek között nem volt vitatott, hogy az Indítványozó tekintetében kizáró ok nem állt fenn, valamint az sem, hogy az Indítványozó egyes eljárási cselekményei önmagukban véve nem ütköztek sem jogszabályba, sem a Dokumentációban foglaltakba.¹³ Ugyanakkor az elsőfokú bíróság szerint a Dokumentáció (66) bekezdésének szövegéből az következik, hogy a jogsértés megállapíthatóságához elegendő a jelentkező Hatóság megtévesztésére irányuló magatartásának valószínűsítése, és nem szükséges, hogy a Hatóság ténylegesen tévedésbe is essen.¹⁴ Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a Másodfokú Végzést tisztázott tényállásra és helyes jogértelmezésre alapított, jogszerű döntésnek minősítette.

⁷ Másodfokú Végzés 20. oldal 2. bekezdés.

⁸ Másodfokú Végzés 21. oldal 1. bekezdés.

⁹ Másodfokú Végzés 21. oldal 6. bekezdés.

¹⁰ Elsőfokú Ítélet 36. bekezdés.

¹¹ Elsőfokú Ítélet 41. bekezdés.

¹² Elsőfokú Ítélet 47. bekezdés.

¹³ Elsőfokú Ítélet 57. bekezdés.

¹⁴ Elsőfokú Ítélet 59. bekezdés.

21. Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az Indítványozó az Eht. 44. § (7) bekezdése alapján fellebbezést terjesztett elő 2020. november 19. napján.
22. A másodfokon eljáró Kúria az Ítéletével az Elsőfokú Ítéletet lényegében azonos indokok alapján – az indokolás egy bekezdésének mellőzése mellett – helybenhagyta.

V. AZ ÍTÉLET ALAPTÖRVÉNY-ELLENESSÉGÉNEK INDOKOLÁSA

5.1 Az tisztességes bírósági eljáráshoz való jog

a) Az Alaptörvény XXVIII. cikkében foglalt követelmény

23. Az Alkotmánybíróság már számos ügyben értelmezte a XXVIII. cikkben foglalt átfogó alapjogot. Az Alkotmánybíróság a 6/1998. (III. 11.) AB határozatában világított rá a tisztességes eljárás követelményének komplexitására:

„Sőt, az Egyezségokmányok és az Emberi Jogok Európai Egyezményének - az Alkotmány 57. §-a tartalmához és szerkezetéhez mintát adó - eljárási garanciákat tartalmazó cikkei általában elfogadott értelmezése szerint a fair trial olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás „méltánytalan” vagy „igazságtalan”, avagy „nem tisztességes”.” [6/1998. (III. 11.) AB határozat]

24. A tisztességes bírósági eljáráshoz való jog egy aspektusát bontotta ki ilyen módon az Alkotmánybíróság, amikor rögzítette, hogy a nyilvánvalóan *contra legem* jogalkalmazás konkrét esetben felemelkedhet alkotmányjogilag is értékelhető szintre, és így sértheti az indítványozó tisztességes bírósági eljáráshoz való jogát [20/2017. (VII. 18.) AB határozat]. Az említett határozat továbbá kifejti, hogy

[23] A bírói függetlenségnek nem korlátja, sokkal inkább biztosítéka a törvényeknek való alávetettség: a bírónak a határozatait a jogszabályok alapján kell meghoznia. Ha a törvénynek való alávetettségtől a bíróság eloldja magát, saját függetlenségének egyik tárgyi alapját vonja el. A vonatkozó jogszabályokat be nem tartó bíróság lényegében visszaél saját függetlenségével, amely adott esetben ezen keresztül a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét okozhatja. Az a bírói ítélet, amely alapos ok nélkül hagyja figyelmen kívül a hatályos jogot, önkényes, fogalmilag nem lehet tisztességes, és nem fér össze a jogállamiság alapelveivel.

25. Az Alkotmánybíróság gyakorlatában ugyanakkor a *contra legem* jogértelmezés és jogalkalmazás csak kivételesen alapozza meg az alaptörvény-ellenességet, mégpedig akkor, ha a *contra legem* jogalkalmazás egyben alaptörvény-ellenesnek (*contra constitutionem*) minősül [3280/2017. (XI. 2.) AB határozat].

26. Összefoglalva tehát a fenti gyakorlat szerint a bírói döntés akkor *contra legem*, illetve önkényes ha

- (i) az eljáró bíróság ítéletének indokolásában nem tartalmazott arra vonatkozó érvelést, hogy miért hagyta figyelmen kívül az adott jogkérdésre irányadó hatályos jogszabályi rendelkezéseket;
- (ii) nem vette figyelembe az ügyre irányadó jogi normákat;
- (iii) olyan bírósági gyakorlatra alapozva hozta meg döntését, amelynek alapjául szolgáló normát a jogalkotó már hatályon kívül helyezett.

b) Az Alaptörvény 28. cikkében rögzített bírói értelmezés

27. Az Alaptörvény 28. cikke szerint „[a] bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik.” Ez azt jelenti, hogy a bíróságok kötelesek az egyes normák értelmezésének tartományát az Alaptörvénnyel összhangban meghatározni, azaz az egyes normáknak alkotmányos tartalmat tulajdonítani. Következésképpen, ha egy normának, illetve a jogalany adott norma szerinti magatartásának több lehetséges értelmezése is szóba jöhet, akkor a bíróságnak azt kell választania, amely az Alaptörvénynek megfelel.

28. Az Alkotmánybíróság szerint az Alaptörvény 28. cikke és XXVIII. cikk (1) bekezdése természetes fogalmi egységet alkotnak. A jogértelmezés Alaptörvényben rögzített elveinek betartása minden kétséget kizáróan részét képezi a tisztességes bírói eljárásban megvalósuló jogértelmezéssel szemben állított minimális alkotmányos követelményeknek [23/2018. (XII. 28.) AB határozat]. A határozat továbbá rögzíti, hogy:

„[24] A bírói döntések alkotmányossági felülvizsgálatát lehetővé tevő alkotmányjogi panasz (Abtv. 27. §) az egyéni jogvédelem mellett, és azt erősítőleg az Alaptörvény 28. cikkének érvényesülését szolgáló jogintézmény is {3/2015. (II. 2.) AB határozat (a továbbiakban Abh1.), Indokolás [18]}. Ilyen panasz alapján az Alkotmánybíróság a bírói döntésben foglalt jogértelmezés Alaptörvénnyel való összhangját vizsgálja, az Alaptörvényben biztosított jogok alkotmányos tartalmának érvényre juttatása mellett (lásd Abh1.) azt is, hogy a jogszabály alkalmazása során a bíróság a jogszabály célját az alkotmányosan szükséges mértékben figyelembe vette-e.

[25] Az Alaptörvény 28. cikke szerint a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvénynek ez a rendelkezése a bíróságok számára alkotmányos kötelezettségként írja elő, hogy ítélező tevékenységük során a jogszabályokat elsősorban azok céljával összhangban értelmezzék. Ebből a kötelezettségből következik, hogy a bíróságnak a jogszabályok adta értelmezési mozgástér keretein belül azonosítania kell a jogszabály céljának

érvényesülését, és a bírói döntésben alkalmazott jogszabályokat elsősorban arra tekintettel kell értelmeznie.”

29. Az Alkotmánybíróság rámutatott arra is, hogy a kirívó jogértelmezési hiba *contra constitutionem* válik önkényessé akkor is, ha a bíróság az Alaptörvény 28. cikkében foglalt jogértelmezési szabályokat kifejezetten figyelmen kívül hagyja:

„[28] A jelen ügyben eljáró bíróság az alkalmazandó jogszabályi rendelkezés célját egy törvény, a Ket. egyértelműnek vélt szabályozására hivatkozva hagyta figyelmen kívül. Ezzel Alaptörvényben rögzített kötelezettségének nem tett eleget, így a meghozott bírói döntés önkényessé vált, mert kilépett abból a jogértelmezési keretből, amelyet számára az Alaptörvény előírt. Az önkényes bírói jogértelmezés sértheti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogot.” [23/2018. (XII. 28.) AB határozat]

30. Egy norma vagy magatartás Alapörvényvel való összhangját annak több cikkében rögzített követelmények, szabályok és elvárások mentén való megítélésével lehet megállapítani. Egy ilyen sarkalatos követelmény az Alaptörvény B) cikkében foglalt jogállamiságból levezethető jogbiztonság követelménye.

c) *Az Alaptörvény B). cikkéből eredő jogbiztonság követelménye*

31. A bírósági eljárásokban (is) alapvető fontossággal bír, hogy az abban résztvevő személyek ügyében eljáró szervek, az eljárásuk során az Alaptörvény szellemében, a vonatkozó jogszabályi keretek között folytassák tevékenységüket.¹⁵ Ezzel szoros összefüggésben áll a jogbiztonság követelménye, amit az Alkotmánybíróság elemi szinten a következőképpen bontott ki:

„a jogállam nélkülözhetetlen eleme a jogbiztonság; a jogbiztonság az állam kötelességévé teszi [...] hogy az egyes jogszabályok világosak, egyértelműek, működésüket tekintve kiszámíthatóak és előreláthatóak legyenek a norma címzettjei számára. [...] a jogbiztonság [...] az egyes jogintézmények működésének kiszámíthatóságát is megköveteli.” [9/1992. (III. 5.) AB határozat]

32. A Kúria ezen az alapon emeli ki az irányadó jogirodalmi álláspontokat:

„[...] a jogbiztonság általános elemének tekinti a társadalmi viszonyok szabályozottságát, a jogi szabályozás egyértelműségét, a jogszabályok tényleges alkalmazhatóságát, az indokolatlan változtatások elkerülését, a jogalkalmazás egységességét és kiszámíthatóságát, valamint a jogalkalmazói döntések végrehajtottságát.

¹⁵ A Kúria „Az Alaptörvény követelményeinek érvényesülése a bírósági ítélezésben” Joggyakorlat-elemző Csoportjának a „Az Alaptörvény követelményeinek érvényesülése a bírósági ítélezésben” című Összefoglaló véleménye (2017), 34. oldal.

[...]

*A jogállamiság ugyanis lényegében nem állapot, hanem folyamat. A jogállamiságnak minden állami döntésben, cselekvésben, mulasztásban újból érvényesülnie kell.*¹⁶

33. A Kúria elvi élel rögzíti, hogy „*az olyan ítélkezési gyakorlat, amelyben nem érvényesülnek az Alaptörvény rendelkezései, azok figyelmen kívül hagyásával születik döntés, nem felel meg a jogbiztonság követelményének.*”¹⁷

34. Az Alkotmánybíróság már kifejtette, hogy egy szabályozás felülírása, kitégítése a bíróságok részéről már nem jogértelmezési, hanem *contra legem* jogalkalmazási - tulajdonképpen jogalkotási - tevékenységet jelent, ami felveti a bíróságok törvényeknek való alávetettsége elvének a sérelmét:

„A jogállamiság elvéből, követelményéből az is következik, hogy a jogértelmezés nem válhat a jogalkalmazó szerv önkényes, szubjektív döntésének eszközévé. Ellenkező esetben sérülne a jogbiztonság követelménye, a jogalkalmazó szervek döntéseire vonatkozó kiszámíthatósági és előre láthatósági elvárás.” [3026/2015. (II. 9.) AB határozat [27]. bekezdés]

35. A jogbiztonság követelményének egy olyan rétegét is azonosította az Alkotmánybíróság, amely a normától elvárja a világosságot, az egyértelműséget és kiszámíthatóságot. Ennek hiányában a norma nem csak jogszabálysértő, de egyben alapjogsértő is lehet:

„A jogbiztonság - az Alkotmánybíróság értelmezésében - az államtól és elsősorban a jogalkotótól azt várja el, hogy a jog egésze, egyes részterületei és egyes szabályai is világosak, egyértelműek, hatásukat tekintve kiszámíthatóak és a norma címzettjei számára a büntetőjogban is előre láthatóak legyenek. A kiszámíthatóság és előreláthatóság elvéből a büntetőjogban közvetlenül is levezethető a visszamenőleges hatály tilalma, de különösen az ex post facto jogi rendezés, valamint az analógia alkalmazási tilalma.” [11/1992. (III. 5.) AB határozat]

d) Az Alaptörvény szintjén rögzített elvek szükségképpen közvetlenül érvényesülnek

36. A jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 3. §-a rögzíti, hogy:

„A jogszabályban nem ismételtető meg az Alaptörvény vagy olyan jogszabály rendelkezése, amellyel a jogszabály az Alaptörvény alapján nem lehet ellentétes.”

---

¹⁶ u.o. 36. oldal.

¹⁷ u.o.

37. Ez szükségképpen vonja maga után azt, hogy jogértelmezés esetén az adott normaszövegen túl a bíró köteles figyelembe venni az Alaptörvényben rögzített elveket, hiszen azok nem lesznek megismételve az adott normában. Kizárólag arra hivatkozni alapjogot vagy alaptörvényi garanciát érintő kérdésben nem lehet. Ahogyan a polgári és büntetőeljárásokban, úgy igaz ez a közigazgatási jogi eljárásokban is.
38. Abban az esetben, ha ez az alkotmányjogi értelmezés elmarad, és ennek eredményeként az Alaptörvény által rögzített garanciák és alapjogok sérülnek, az óhatatlanul a bírói jogértelmezés önkényességét eredményezi, az *contra constitutionem* lesz.
- e) *A bírói döntés jogalkalmazási és jogértelmezési hibáinak alkotmányossági szintre való emelkedése*
39. Összeolvasva mindezen alapjogok és alkotmányos garanciák kibontását, a jelen ügyre vetített mércét állíthatunk fel a bírói döntés jogalkalmazási és jogértelmezési hibáival szemben, amely mérce kritériumainak megsértése esetén a bírói döntés hibái alkotmányos szintre emelkednek és megvalósítják a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog megsértését:
- (i) **a törvényeknek alávetett bíró a döntése meghozatalakor köteles figyelemmel lennie a rá kötelező erővel bíró, alapelvi garanciákra, továbbá nem hagyhatja figyelmen kívül az ügyre irányadó jogi normát. Ezen követelmények megsértése önkényes, *contra legem* jogalkalmazáshoz vezet, ami súlyosan sérti az Alaptörvény XXVIII. cikkét;**
  - (ii) **olyan körülmények fennállásakor, amelyek esetén indokolt lehet egy ügyre irányadó jogi norma mellőzése, a bíróság csak alapos, érdemi indokolás mellett teheti azt meg. Ellenkező esetben megvalósul az Alaptörvény XXVIII. cikkének sérelme;**
  - (iii) **a bíróság nem hagyhat jóvá olyan hatósági döntést, amely nem felel meg az Alaptörvény B) cikkéből levezethető jogbiztonság követelményének. A Kúriának fel kell ismernie az alkotmányossági aggályt, azt megfelelő módon orvosolnia kell, ennek elmaradása sérti az Alaptörvény XXVIII. cikkét;**
  - (iv) **ugyanakkor a bíróság az egyes normáknak jogalkalmazás útján sem tulajdoníthat az Alaptörvény B) cikkéből levezethető jogbiztonság követelményével ellentétes tartalmat, ez sértené az Alaptörvény 28. cikkét, következésképpen a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot.**
40. Az Indítvány 5.2 b) pontjában bemutatjuk, hogy az Ítélet nem felel meg a fenti követelményeknek.

5.2 Az Ítélet sérti a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot

a) A Hatóság, az Indítványozó és a Kúria jogi álláspontja

aa) A Hatóság döntése

41. A Hatóság azon – álláspontja szerint okszerű – következtetésre alapította a Dokumentáció (66) bekezdésének sérelmét, miszerint nyilvánvalóan nem közvetlenül az Indítványozó hasznosította volna a megszerzett frekvenciákat, hanem a frekvenciahasználati jogosultságot átruházta volna a magyarországi leányvállalatára.¹⁸ Ezen következtetését a Hatóság az alábbi körülményekre alapította:

(i) az Indítványozó és a Konzultáción résztvevő, azonban jelentkezést be nem nyújtó █████ Kft. egy vállalkozáscsoportba tartoznak olyan módon, hogy az Indítványozó a █████ Kft.-nek 100%-ban tulajdonosa;¹⁹

(ii) az eljárást megelőző Konzultáción még a █████ Kft. vett részt, azonban az Árverési eljárásra ezt követően a █████ Kft. nem nyújtott be jelentkezést, ugyanakkor a 100%-ban tulajdonos anyavállalata, az Indítványozó igen;²⁰

(iii) ennek oka a Hatóság feltevése szerint az, hogy a █████ Kft. a Dokumentáció (61) bekezdés n) pontjában²¹ foglalt részvételi feltétel miatt nem tudott volna ajánlatot tenni az Árverési eljárásban.²²

42. A Hatóság a fenti körülmények alapján azt a következtetést vonta le, hogy az Indítványozó megtévesztette a Hatóságot, megvalósítva ezzel a Dokumentáció (66) bekezdésének sérelmét.

ab) Az Indítványozó által előadott jogi érvelés

43. Az Indítványozó keresetlevelében és az elsőfokú bírósági döntéssel szembeni fellebbezésében is részletesen kifejtette, hogy a Hatóság szubjektív és tényekkel semmilyen módon nem alátámasztott, egyidejűleg nyilvánvalóan téves feltételezésre alapította a kizárását. Előadta, hogy az Árverési Eljárás során megszerezhető frekvenciahasználati jogosultságokat közvetlenül, illetve leányvállalatán keresztül is hasznosíthatja, legyen szó akár már létező, akár újonnan alapított leányvállalatról. Az a

¹⁸ „A Jelentkező [Indítványozó] az Árverési eljáráson megszerezhető frekvenciahasználati jogosultságok birtokában önmagában nyilvánvalóan nem tudná közvetlenül használatba venni az elnyert frekvencia sávokat, mivel országos mobil telefon szolgáltatáshoz, illetve a mobil internet-hozzáférési szolgáltatás nyújtásához saját helyi infrastruktúra kiépítése vagy bérlése szükséges.” (Másodfokú Végzés 19. oldal, 5. bekezdés)

¹⁹ Másodfokú Végzés 19. oldal, 1. bekezdés

²⁰ Másodfokú Végzés 19. oldal, 2. bekezdés

²¹ „amelyekkel, illetve akikkel szemben az árverési eljárás megindítását megelőző 24 hónapban véglegessé vált hatósági vagy jogerős bírósági döntés nem állapította meg a gazdasági versenyt korlátozó megállapodás tilalmának, a gazdasági erőfölénnyel való visszaélés tilalmának vagy a vállalkozások összefonódására vonatkozó szabályoknak a megsértését.” (Dokumentáció (61) bekezdés n) pont)

²² Másodfokú végzés 19. oldal.

következtetés, hogy ezt mindenképpen a [REDACTED]-n keresztül kell megtennie, teljes mértékben alaptalan. A Hatóság által feltételezett módon kívül számos, nem vitatottan, jogszerű és gazdasági szempontból észszerű módja van annak, hogy az Indítványozó a frekvenciahasználati jogosultságokat használja és telekommunikációs szolgáltatást nyújtson Magyarországon az általa tulajdonolt eszközök és irányított entitások igénybevételével.

44. Az Indítványozó előadta, hogy a Hatóság azon feltételezése, miszerint az Indítványozó szükségszerűen rosszhiszeműen járt el, teljesen bizonyítatlan és megalapozatlan, hiszen egy hipotetikus scenárión alapul. A Hatóság döntése így az Ákr. 6. § (3) bekezdését sérti. Az Ákr. 6. § (3) bekezdése szerint az ügyfél és az eljárás egyéb résztvevőinek jóhízszerűségét valamennyi közigazgatási eljárásban vélelmezni kell. Ez egyben azt jelenti, hogy senki, de a hatóságok különösen nem feltételezhetik az ügyfél rosszhízszerűségét, hanem éppen ezzel ellenkezőleg, a Hatóságot terheli a jóhízszerűség vélelmének megdöntése és a rosszhízszerűség bizonyítása.
45. Kifejtette továbbá, hogy a Dokumentáció (66) bekezdése és a Hatóság döntése nem felel meg annak a követelménynek, miszerint
- (i) a Hatóság döntésének szubjektív tartalomtól mentesnek kell lennie,
  - (ii) és kifejezett, pontos, egyértelmű és kikényszeríthető feltételeken kell alapulnia, ellenkező esetben az érintettek nem rendelkezhetnek világos és pontos információval az elvárt jogszerű magatartásra vonatkozóan.
46. A Hatóság ahelyett, hogy az irányadó jogszabályi rendelkezéssel (Ákr. 6. §) összhangban értelmezte volna a Dokumentáció (66) bekezdését, az abban rögzített normatartományt elszakította a vonatkozó jogszabályi háttértől, és mesterségesen olyan tartalommal töltötte fel, hogy az pontosan illeszkedjen az Indítványozó által tanúsított magatartásra. A Hatóság ezzel egy olyan helyzetet teremtett, amelyben az Indítványozónak nem lehetett tudomása a tilalmazott magatartási formákról, és nem láthatta előre, hogy a Hatóság miként definiálja a jogszerű magatartás és jóhízszerű eljárás követelményét.
47. Az Indítványozó ezzel összefüggésben hivatkozott a Kúria által lefektetett elvi tételekre. A Kúria ugyanis korábban már állást foglalt az ügy tárgyát képező jogkérdésben. Az ügyben elbírálandó jogkérdések egyike arra irányult, hogy mi alapján minősül egy kötelezettség előírása objektív, egyértelmű és ezáltal jogszerű követelménynek. Ennek megítélésére a Kúria korábban már felállított egy zsinórmértéket, amelyet a 2013. február 26. napján kelt, Kfv.III.37.666/2012/27. számú ítéletében („**Kúria Korábbi Határozata**”; **3. számú melléklet**) fejtett ki.
48. A Kúria Korábbi Határozatának 15. oldal 5. bekezdése a következőt rögzíti:

„Ugyanakkor megállapította az eljáró bíróság, hogy e kötelezettség nem kellően konkrét, egyértelmű, ezért végrehajthatatlan, ami jogsértő. A Kúria ezzel a

megállapítással egyetértett, mivel a határozat nemleges magatartási szabályt írt elő, holott nem tűrés kötelezettségről, hanem egy aktív, tevőleges magatartásra vonatkozó kötelezettséget várt el az előírás úgy, hogy ezt az aktív magatartást nem határozta meg, azaz a rendelkezés nem tartalmaz egyértelmű, követhető, végrehajtható döntést, ami a Ket. 72. § (1) bekezdés d) pont da) alpontjába ütközik.”

49. A Kúria tehát abban a jogkérdésben, hogy mi alapján minősül egy kötelezettség előírása objektív, egyértelmű, és ezáltal jogszerű követelménynek, az alábbi zsinórmértéket állította fel:

- (i) mind aktív, mind passzív magatartás megkövetelhető;
- (ii) az aktív és a passzív magatartást pontosan el kell különíteni, nem lehet egy valójában tevőleges magatartásra vonatkozó kötelezettséget tűrés kötelezettségként értelmezni;
- (iii) mind az aktív magatartás (tevőleges kötelezettség), mind a passzív magatartás (tűrés, tartózkodási kötelezettség) esetén a kötelezettség tartalmát akként kell meghatározni, hogy az egyértelmű, követhető és végrehajtható legyen.

50. A Kúria Korábbi Határozata tehát elvi élel részletezi az objektivitás és átlátható kritérium követelményének jelentéstartalmát. Egyértelműen lefekteti, hogy egy kötelezettség kizárólag abban az esetben felel meg az objektív és átlátható kritérium követelményének, ha magából a rendelkezésből egyértelműen kiderül, hogy a hatóság milyen tartalmú magatartást tilt vagy követel meg, és a kötelezettség alanya magából a rendelkezésből, további jogértelmezés nélkül pontosan meg tudja állapítani, hogy az önkéntes végrehajtás, jogkövetés érdekében milyen magatartást kell tanúsítania, vagy milyen magatartástól kell tartózkodnia.

51. A Kúria e Korábbi Határozatában valójában az Alaptörvény B.) cikke szerinti jogbiztonság elvének feltétlen érvényre juttatását erősítette meg és munkálta ki annak jelentéstartalmát és kereteit egy konkrét ügy kapcsán, konkrét ágazati jogszabályok vonatkozásában.

ac) A Kúria Ítélete

52. A Kúria Ítéletében az alábbi jogi álláspontra helyezkedett:

- (i) az Indítványozó által előadottak ellenére érdemi indokolás nélkül mellőzte az Ákr. 6. § (3) bekezdésének²³ alkalmazását;

²³ „Az ügyfél és az eljárás egyéb résztvevője jóhiszeműségét az eljárásban vélelmezni kell. A rosszhiszeműség bizonyítása a hatóságot terheli.”

- (ii) és arra a következtetésre jutott, hogy egy hatósági rendelkezés, kötelezettség akkor is megfelel az objektivitás és átláthatóság követelményének, ha annak pontos tartalma a közigazgatási szerv mérlegelésén múlik.

53. A Kúria kifejezetten rögzíti, hogy a Dokumentáció (66) bekezdése az Ákr. 6. §-a tükrében értelmezendő:

„Az elsőfokú ítélet [50] bekezdésében ezért téves, és jogszabályi alap nélküli az az összevetés, hogy „a Dokumentációhoz képest az Ákr. mögöttes jogszabály”, illetve nem értelmezhető az a megfogalmazás, hogy „az Ákr. 6. §-a jogalapként való vizsgálatának nincs helye.”. A Kúria az elsőfokú ítélet [50] bekezdéséből e két részletet mellőzte.” [Ítélet (117) bekezdés]

54. A Kúria tehát egyetértett az Indítványozó álláspontjával a tekintetben, hogy az Ákr. 6. §-a irányadó az ügyben, az Indítványozó magatartását így az abban foglaltak szerint kell értékelni. Ennek ellenére a Kúria az Indítványozó Ákr. 6. § (3) bekezdésében foglalt bizalmi elvre történő hivatkozását érdemi indokolás nélkül figyelmen kívül hagyta, és az Ákr. 6. § (3) bekezdésének alkalmazását mellőzte. Ezzel összefüggésben az Ítélet mindössze a következőt rögzíti:

„Az elsőfokú hatóság a Dokumentáció (66) bekezdésében foglaltak alapján tagadta meg a felperes árverési nyilvántartásba vételét, ezért az alperesnek vizsgálnia kellett, hogy az e feltételben foglaltakat a felperes megsértette-e. Az alperes a feltárt tények, a felperes nyilatkozatai, és az elhallgatott tények alapján vonta le azt a következtetést, hogy felperes a hatóságot megtévesztette. Az elhallgatást az árverés szempontjából lényeges tény tekintetében kellett értékelnie.” [Ítélet (145) bekezdés]

„Az elsőfokú ítélet jogszerűen állapította meg, az alperes az objektív tényekből és körülményekből helytállóan vonta le azt a következtetést, hogy felperes magatartása a hatóság megtévesztésére irányult, mivel jelentkezésével valójában a DIGI Kft. javára kívánta megszerezni a frekvenciahasználati jogosultságokat.” [Ítélet (148) bekezdés]

55. A fentiekben – azaz az Ákr. 6. § (3) bekezdésének mellőzésén túl - a Kúria alapjaiban tért el saját korábbi elvi tételétől. Az Ítéletben a Kúria arra az álláspontra helyezkedett, hogy egy hatósági rendelkezés, kötelezettség akkor is megfelel az objektivitás és átláthatóság követelményének, ha annak pontos tartalma a közigazgatási szerv mérlegelésén múlik.

56. A Kúria Ítéletének (140) bekezdésében fejti ki a „megtévesztés” jelentéstartalmát. Amennyiben egy kötelezettség tartalmát az eljáró bíróságnak kell ítéletében jelentéstartalommal felöltenie, akkor szükségszerű, hogy e kötelezettség meghatározása fogalmilag nem lehet további jogértelmezés nélkül „egyértelmű”, „konkrét” és „végrehajtható”. Miután tehát maga a Kúria dolgozza ki Ítéletében az alapügy tárgyát

képező magatartási előírás jelentéstartalmát, egyenesen következik, hogy nem követelte meg a korábban saját maga által lefektetett zsinórmértéket.

57. Továbbá a Kúria Ítéletében mindössze azt a kötelezettséget rögzíti a közigazgatási hatóság oldalán, hogy a vizsgált tényállást azonosítsa be és azt jelölje meg pontosan: „*az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy az alperes jól azonosíthatóan megjelölte azokat az objektív tényeket, amelyeket a felperes megítélésével magatartása körében értékelte*” [Ítélet (147) bekezdés]. Azáltal, hogy a Kúria Ítéletében kizárólag azt követelte meg a közigazgatási szervtől, hogy Határozatában pontosan rögzítse a tilalmazott magatartásokat, elismerte, hogy nem tartja szükségesnek a tilalmazott magatartások Dokumentációban való megjelölését. A Kúria ezen jogértelmezésével szembement azon korábbi jogértelmezésével, amely értelmében a tilalmazott magatartások kizárólag abban az esetben tekinthetők egyértelműnek, követhetőnek és végrehajthatónak – azaz objektívnak és előre láthatónak – amennyiben azok tartalma is pontosan meghatározásra kerül.

58. A Kúria Korábbi Határozata és az Ítélet tehát egymásnak merőben ellentmondó megközelítést tartalmaz ugyanazon jogkérdés megítélése tekintetében:

- (i) A Kúria Korábbi Határozatában a Kúria elvi élel kimondta, hogy egy kötelezettséget rögzítő előírás akkor jogszerű – azaz akkor felel meg az objektivitás és átláthatóság követelményének –, ha annak tartalma önmagában, a közigazgatási hatóság mérlegelése és következtetése nélkül egyértelmű, és lehetővé teszi a kötelezettség alanya számára a kötelezettség teljesítésére alkalmas magatartás pontos beazonosítását és annak önkéntes teljesítését.
- (ii) Az Ítéletben ezzel szemben a Kúria akként foglalt állást, hogy a kötelezettség meghatározása abban az esetben is jogszerű (azaz kellően objektív és átlátható), ha annak jelentéstartalma a közigazgatási hatóság mérlegelése és értelmezése útján, a lehetséges elkövetési módok utólagos sorra vételével feloldható. Az Ítéletben foglalt indokolás hivatkozott bekezdéseiből [(140)-(147) bekezdés] arra lehet következtetni, hogy a Kúria szerint ily módon „pótolható” a kötelezettség egzaktsága, érthetősége és végrehajthatósága.

b) *Az Ítélet alaptörvény-ellenessége*

59. A Kúria Ítélete az alábbiakban kifejtettek szerint ütközik az 5.1 pontban felvázolt alkotmányos elvekbe és valósítja meg az Alaptörvény XXVIII. cikk szerinti tisztességes eljárásról való jog sérelmét:

- (i) mellőzött az adott jogkérdésre irányadó és a Hatóságot és az eljáró bíróságokat kötő hatályos jogszabályi rendelkezést, azaz az Ákr. 6. § (3) bekezdését, és e mellőzés indokolására még csak kísérletet sem tett **[ba) pont]**;
- (ii) a Dokumentáció (66) bekezdését az alaptörvény B.) cikkében rögzített jogbiztonság elvének sérelmét megvalósító jelentéstartalommal töltötte fel, és

ezáltal az Alaptörvény 28. cikkében foglalt, Alaptörvénnyel összhangban történő értelmezés követelményének sem tett eleget [bb) pont];

ba) Az Ákr. 6. § (3) bekezdésének alapjogsértő mellőzése

60. Az Ákr. 6. § (3) bekezdése alapelvi szinten rögzíti azt az eljárásjogi garanciát, miszerint az ügyfél rosszhiszeműséget csak abban az esetben lehet megállapítani és szankcionálni, ha azt az eljáró hatóság a jóhiszeműség vélelmével szemben bizonyítani tudja.

61. A Hatóság ezen bizonyítási kötelezettségének messze nem tett eleget, hiszen ő maga rögzíti, hogy az Indítványozó Hatóság megtévesztésére irányuló magatartását következtetésre alapítja:

„Annak megállapításához tehát, hogy az ügyfél által tanúsított valamely magatartás a Hatóság megtévesztésére irányult, a Hatóságnak az általa feltárt objektív jellegű körülményekből, illetőleg az azokból levont szükségszerű, nyilvánvaló, illetőleg életszerű és ésszerű következtetésből kell kiindulnia.”²⁴

62. Hangsúlyozzuk, hogy a Hatóságnak a Dokumentáció (66) bekezdésének sérelme tekintetében nem azt kellett bizonyítania, hogy az Indítványozó valamilyen tényt elhallgatott, hanem hogy olyan tényt hallgatott el, amely jogsértő. Tehát még ha a Hatóság bizonyítottan is tekintette volna azt a tényt, hogy a frekvenciahasználati jogosultságot nem az Indítványozó, hanem magyarországi leányvállalata, a [REDACTED] hasznosította volna a jövőben, az Indítványozó rosszhiszeműségét és a Hatóság megtévesztésére irányuló magatartását akkor sem állapíthatta volna meg. Azt ugyanis maga a Másodfokú Végzés is kifejezetten elismeri, hogy semmi nem akadályozta az Indítványozót abban, hogy benyújtson egy formálisan érvényes jelentkezést és a megszerzett frekvenciajogokat átruházza. Összefoglalva tehát:

(i) A Hatóság arra vonatkozóan tett állítást, hogy az Indítványozó egy tényt elhallgatott az Árverési Eljárásban. Ez önmagában nem eredményezheti a rosszhiszemű eljárás megállapítását, hiszen annak lehetősége csak jogsértő tény elhallgatása esetén merülhet fel.

(ii) Konkrét jogsértő tényt azonban a Hatóság nem csak hogy bizonyítani nem tudott, de még csak konkrét tényállítást sem fogalmazott meg.

63. A Hatóság döntése (mind az Elsőfokú Végzés, mind a Másodfokú Végzés) tehát kirívóan súlyosan sérti az Ákr. 6. § (3) bekezdését. E jogsértést a Kúria Ítéletében nem orvosolta. Az Ítélet a (145)-(148) bekezdésben egyértelműen rögzíti, hogy az Indítványozó Hatóság megtévesztésére irányuló magatartása és rosszhiszeműsége következtetésen, és nem bizonyításon alapul. Ezzel teljes mértékben figyelmen kívül

²⁴ Másodfokú Végzés 18. oldal, 2. bekezdés

hagyja az Ákr. 6. § (3) bekezdésében foglaltakat, azaz azt az alapelvi szinten rögzített követelményt, hogy az ügyfél jóhiszeműségét vélelmezni kell.

64. Az 5.1 pontban kifejtettek szerint a bírói döntés akkor *contra legem*, illetve önkényes, ha az eljáró bíróság ítéletének indokolásában nem tartalmazott arra vonatkozó érvelést, hogy miért hagyta figyelmen kívül az adott jogkérdésre irányadó hatályos jogszabályi rendelkezéseket. Az Ítélet a fent kifejtettek szerint mellőzte az Ákr. 6. § (3) bekezdésének alkalmazását anélkül, hogy e körben érdemi indokolást adott volna elő. Ezzel az Ítélet megvalósította az Alaptörvény XXVIII. cikkének sérelmét.
65. A Kúria Ítélete abban az esetben nem minősülne *contra legem*, önkényes döntésnek, ha az Ítélet indokolásában kifejezetten és egyértelműen rögzítette volna, hogy álláspontja szerint az ügyben miért nem irányadó az alapelvi szintre emelt, eljárásjogi garancia alkalmazása. Rögzítenie kellett volna tehát, hogy e tekintetben a jogszabály kifejezett rendelkezése ellenére a bizonyítási terhet megfordítja, és alá kellett volna tudnia támasztani, hogy a bizonyítási teher megfordítására mely más jogszabályi rendelkezés teremti meg az alapot. Ezzel szemben a Kúria csak annyit tett, hogy rögzítette azon álláspontját, miszerint a Hatóság helytálló következtetést vont le a tényekből. Az Ítélet ezáltal kirívóan alapjogsértő.
66. Meg kell jegyezni, hogy a T. Alkotmánybíróságtól nem azt kérjük, hogy az Indítványozó magatartását és az eljáró bíróság értékelését vizsgálja felül, hanem annak megállapítását, hogy az eljáró bíróság a hatósági döntés jogszerűségének felülvizsgálata során indokolás nélkül, teljes mértékben figyelmen kívül hagyott egy olyan jogszabályi rendelkezést, amely az ügy eldöntésére érdemben kihatott volna. Ahogy azt az 5.1 pontban részletesen levezettük, ez olyan kirívó jogalkalmazási hiba, amely túlmutat az alapelvi szinten rögzített közigazgatási eljárási garanciák megsértésén és az Alaptörvény XXVIII. cikkében rögzített tisztességes eljáráshoz való jog érvényesülését lehetetleníti el.

bb) Az jogbiztonság követelményének megsértése

67. A jogbiztonság követelményének megsértése az alábbiakban áll:
- (i) Egyrészt abban, hogy a Dokumentáció (66) bekezdését a Hatóság nem az Ákr. 6. §-ával összhangban, hanem attól teljes mértékben elszakítva értelmezte és akként határozta meg jelentéstartalmát, hogy az Indítványozó magatartását utólag, mesterségesen rávetítette az abban foglalt követelményre. Ezáltal az Indítványozó számára fogalmilag kizárt volt az, hogy az elvárt magatartást előre láthassa és tanúsíthassa. E jogsértő értelmezést a Kúria nem orvosolta.
- (ii) Másrészt a jogbiztonság követelményének sérelmét eredményezi az is, hogy a Kúria az általa korábban elvi éllel kimunkált zsinórmértéktől alapjaiban eltért.
68. A Dokumentáció (66) bekezdésének alkalmazásakor a Hatóság feladata az Indítványozó magatartásának a követelmény alá való szubszumálása. Ennek

előfeltétele az, hogy az adott követelmény jelentésartalma valamennyi címzett számára pontos, világos és kiszámítható legyen. Ezáltal tudja a Hatóság megítélni azt, hogy az adott magatartás kielégíti-e ezen követelményeket.

69. A jelen ügyben a Hatóság éppen ellentétesen járt el. Az Indítványozó azon magatartásából, amely a Dokumentáció (66) bekezdését nem sértette, következtetés útján egy, a jövőben a Hatóság álláspontja szerint bekövetkező eredményt vizionált. Ezt követően a Dokumentáció (66) bekezdését mesterségesen akként töltötte fel jelentés tartalommal, hogy e teljes mértékben csupán következtetésekre alapított, hipotetikus, a jövőben elhelyezett scenárió kimerítse az abban foglalt tilalmak megsértését. Az Indítványozó fogalmilag nem tud tartózkodni egy olyan magatartástól, amely az adott követelmény vizsgálatának pillanatában még be sem következett.
70. A megtévesztés megállapítása szükségszerűen egy mögöttes jogsértő magatartást feltételez. Ahogy arra már fentebb utaltunk, önmagában egy tény „elhallgatása” nem ütközik a megtévesztés tilalmába, és nem valósít meg rosszhiszemű eljárást. Azzal, hogy a Hatóság a megtévesztés tilalmának kereteit kiterjesztette és jelentés tartalmát módosította, az Alaptörvény B.) cikkében foglalt jogbiztonság követelményének sérelmét valósította meg.
71. A jogbiztonság követelménye azt jelenti, hogy az Indítványozó számára egyértelmű és előre látható az elvárt vagy tilalmazott magatartás. Azaz, a Hatóság döntésének szubjektív tartalomtól mentesnek kell lennie, tárgyilagos, átlátható, megkülönböztetéstől mentes és arányos kritériumokon kell alapulnia és a feltételeknek kifejezettnek, pontosnak, egyértelműnek és kikényszeríthetőnek kell lenniük.
72. Az Ítélet elmulasztotta a Hatóság jogsértését orvosolni azáltal, hogy lehetővé tette, hogy a megtévesztés fogalmát a közigazgatási szerv töltse fel jelentés tartalommal. A közigazgatási eljárások bírósági felülvizsgálata esetén a bíróság nem csak a törvényesség, hanem az Alaptörvényben rögzített alapjogok és garanciák őre is. Azzal, hogy a Kúria nem állapította meg a Hatóság döntésének jogellenességét, Ítélete az Alaptörvény B.) cikkének sérelmét valósítja meg. Nem állja ki a jogállamiság próbáját az, ha az ügyfél a közigazgatási eljárásban nem láthatja előre a tilalmazni kívánt magatartásformákat.
73. Az alapjogsértés súlyát fokozza, hogy a Kúria saját korábbi, elvi érveléssel kimunkált jogbiztonsági mércéjétől is alapjaiban eltért, holott az Indítványozó erre külön felhívta a figyelmét fellebbezési kérelmében.

VI. KÉRELEM

74. **Kérjük a T. Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg, hogy az Ítélet, azaz a Kúria mint másodfokú bíróság Kf.V.40.355/2020/8. számú ítélete Alaptörvény-ellenes, mivel sérti az Alaptörvény XXVIII. cikkében meghatározott tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot, valamint a XXIV. cikk (1) bekezdésében meghatározott**

tisztességes hatósági eljáráshoz való jogot, és erre tekintettel semmisítse meg az Ítéletet.

Tisztelettel,

[REDACTED]
indítványozó

Képv.:

Mellékletek:

1. számú melléklet
2. számú melléklet
3. számú melléklet

Ügyvédi meghatalmazás
A Kúria Kf.V.40.355/2020/8. számú ítélete
A Kúria Kfv.III.37.666/2012/27. számú ítélete